"המתפים בעלי מומין קבועין לגבי מזבח

וילדו ימכרו ואין צריכין מום שאין קדושה

חלה עליהן שלא יהא מפל חמור מן העיקר

מעמא שלא יהא מפל יחמור מן העיקר אבל

הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף מסייע

ליה לרבא יו דאמר ירבאב הקדיש זכר לדמים

קדוש קדושת הגוף: והשוחמן בחוץ פמור:

רבי אלעזר מתני חייב ומוקי לה בבמת יחיד

ם דאמר רבי אלעזר מנין לזובח בהמה בעלת

מום בבמת יחיד בשעת היתר הבמות שהוא

בלא תעשה שנאמר ילא תזבח לה' אלהיך

שור ושה אם אינו ענין לבמה גדולה דכתיב

בעורת או שבור וגו' תנהו ענין לבמת יחיד

אימא אם אינו ענין לקדשים תנהו ענין

לבכור מד"א הואיל וקדוש כשהוא בעל מום ליקרב נמי כשהוא בעל מום קמ"ל דלא אמרי

בכור בהדיא כתיב ביה יפסח או עור לא

תזבחנו ואימא אם אינו ענין לקדשים תנהו

ענין למעשר דסד"א הואיל וקדוש במומו

דֹכתיב וּלא יבקר בין מוב לרע [ובין רע]

נקרב נמי במומיה קמ"ל דלא אמרי מעשר

נמי גמר זהעברה זהעברה מבכור אימא תנהו

ענין לתמורת קדשים דם"ד אמינא הואיל

וקדושה כשהיא בעלת מום דכתיב "לא

יחליפנו ולא ימיר אותו וגו' קריבה נמי

כשהיא בעלת מום קמ"ל דלא אמר קרא

יוהיה הוא ותמורתו מקיש תמורתו לו מה

הוא בעל מום לא אף תמורתו בעל מום לא

מתקיף לה ר' זירא אימא תנהו ענין לולדות

קרשים דםר"א הואיל וקרושין כשהן בעלי מומין

אגב אמן כשהן בעלי מומין נמי קרבי קמ"ל דלא

אמר רבא כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל

דתנא[©] דבי רבי ישׂמעאל ₃רק קדשיך אשר

יהיו לך ונדריך רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ונדריך הקישן הכתוב

לנדר מה נדר בעל מום לא אף הני נמי בעל

מום לא: ואין עושין תמורה: מאי מעמא דאמר

נו) [ופרים נמו: טג. נממות מו.], 3) תמורה יא: יט: [שבועות יא. ע"ש ערכין ה.], ג) [מיר כה.

ע ש עופן הון, ג) נחיר פה. ממורה יו:], ד) חמורה ט., ה) שם לב: לג: [לקמן לב:], ו) [עירובין

פג. וש"כן, ז) וממורה לג.ן, ח) ולפי

פנהוט כן, ט נמילף מחת כ"ק, נ"ק, ט) למילף מחת כ"ק, י) שמקיש חמורות וולדות נ"ק,

כייק, ש) נמיקף מחת כייק,
י) שמקיש תמורות וולדות זייק,
כ) [ני״א עיקרא דהך סוגיא בפי קמא דתמורה], () [ע"ע מוס' שבת

וכח. סד"ה ונתן ומה שליינתי שסן,

תורה אור השלם

רְע כִּי תוֹעֲבָת יִיָּ אֱלֹהֶיךְ הוּא:

2. עורת או שבור או חרוע או

בא א מיי׳ פ״א מהלכות איסורי מזגח הלכי יא: מזגח הלכי יא: בב ב מייי פ״ה מהלכות ערכין בב ב מייי פ״ה מהנכות ערכין הלכה יד: בג ג מיי׳ שם הלכה יב:

מוסף רש"י

הקדיש זכר לדמיו. הקדיש איל לדמיו (שבועות יא.) דחזי לעולה יאקדשיה לדמי עולה (ערכין ה.) להביא בדמיו עולה (תמורה יא:) או אשם (שם ים:) ולהכי נקט רבא זכר, דבעולה אייכי רבא ונקבה לא חזיא לעולה וליכא למימר קדשה קדושת בוסה היטה נניתר קדשה קדושת הגוף (שם יאי). קדוש קדושת הגוף. והוא עלמו יקרב עולה דמיגו דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה קדושת הגוף, הואיל דוגוף. ויהום עננוו יקוב עונה דמיגו דנחתא ליה קדושת דמים נחתא ליה קדושת הגוף, הואיל והוא חזי לגופיה (ערכין ה ובעי״ז תמורה ים:) ואינו יכול למוכרו הואיל והוא גופיה חזיא לעולה המתיל ההול הופים לחינו לעונה (תמורה יא:) מאחר שהקדישו והוא עלמו ראוי להקרבה אינו יולא מידי מזכח (שבועות יא.). רק קדשיך אשר יהיו לך וגו'. מי הן לותן קדשים שהן עכשיו ועתידים להעמיד אחרים תחתיהם, שריבה הטעמיד מחונים מחמים, שניכם הכתוב השר יהיו לך, הוי חומר ולדי קדשים ותמורתן (נדיר בה.).

שימה מקובצת י, 15 דאמר רבא הקדיש זכר וכו׳. והקשה אמאי דוקא זכר הא אפילו הקדיש נקבה נמי לדמים תקדיש קדושת הגוף ומאי שנא תקדיש קדושת הגוף ומאי שנא
ואור"י דניחא ליה למנקט זכר
דאי הוה נקיט בהמה סתם הו"א
דקדשה קדושת שלמים אבל
קדושה חמורה כולי האי לא
קדשה קמ"ל רבא דאפי' כי . הקדיש זכר הוי עולה דסתם זכר ווף ש וכו יווי פולח דמו היי הוי עולה וה״ר תירץ דלא ה״מ למתני בהמה דאי הוה תני בהמה הוי משמע דנקבה עצמה קדשה קדושת הגוף והא ליתא אלא תימכר ויקחו בדמיה (שלמים) תימכר הקחו בדמיה (שלמים) [עולה] כדתני בשקלים ובתמורה מייתי לה המקדיש נכסיו והיה בהם בהמה ראוי' לגבי המזבח זכרים ונקבות ר"א אומר זכרים . עולות נקבות לזבחי שלמים ר״ אומר זכרים עולות נקבות ימכרו ויקחו בדמיהם עולות וקייל כר"י לגבי ר"א ורש"י פיי דזכר היינו איל דאיל מתרגמי דיכרא הקדיש זכר כלומ׳ הקדיש איל . ול"ג דמאי אריא נקט איל יותר ור"נ דמאי אריא נקט איל יותר משור וכבש. תוספות חיצוניות: עוד יש לתרץ דלהכי נקט זכר שרבא רצה לומר מתחלה התם בתמורה בפ' אלו קדשים זכר . לדמיו אינו קדוש קדושת הגוף י. והדר ביה רבא ואמר המקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף ומשום דנקט זכר קודם דהדר ביה נקט נמי לבתר דהדר ביה והכא מייתי מאי דהדר ביה: כן דאמר ר"א מניז לזוכח בהמה ם ראבוו דא מנדן לחברו בחבות בעלת מום וכר. וא״ת מאי קא מייתי אימא דה״מ היכא שקדם הקדישן למומן אבל היכא שקדם ווקיישן למומן אבל חיכת שקום מומן להקדישן דרקלא בעלמא מומן להקדישן דרקלא בעלמא מומין עובר המקדיש בעלי מומין עובר משום בל תקדישו ומשום בל תורקו אלמא לא אמרינן דהוה חולין בעלמא להחלין לא לקי על הדרישוט, והדבריש ושיבי על הדרישוט, והדבריש ושיבי על (הקדשים) [ההקדש וע"כ] זירת הכתוב דהקדש חל דכך גזירת הכתוב דהקדש חל עליהם דילפינן מקרא בפ׳ קמא דתמורה ולנדר לא ירצה ארצויי לא מרצו הא מקדש קדשי ואם הוא מקריב בעלי מומין לוקה משום ה' שמות ואשמועינן רבי ביטום אי טכוות האספור כן דב אלעזר דה״ה מקריב בעלי מומין בבמת יחיד לוקה ולכך מוקי לה ר״א למתני׳ בבמת יחיד ולא אוקמה בשוחטו בפנים שלוקה . דקתני במתני׳ השוחט בחוץ. תוס׳ חיצוניות: גז השתא ומה רע

הקדיש וכר דרמיו קרוש קרושת הגוף. להכי נקט זכר דקרב הוא עלמו עולה ואי הוה נקט בהמה סתם הוי אמינא דנקבה קדוש קדושת הגוף וקרב שלמים ושמעינן ליה לר' יהושע במסכת שקלים (דף ו.) לה בתמורה פרק אלו קדשים (דף כ.) במקדיש נכסיו זכרים עלמן קרבו עולות ונקבות ימכרו ללרכי שלמים ויביא בדמיהם עולות ומיהו נראה

לר׳ אליטור נחי דאחר החם זכרים יחברו לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים ודמיהם יפלו לשחר נכסים לבדק הבית ^{ק)} לפי מה שהיה רבא ר"ל מתחלה התם בההוא פירקין המקדים זכר אין קדום לא קשה ליה מידי קלושת הגוף לאקלים דיש לחלק בין מקדיש נכסיו סתם לפירש בהדיח לדמיו: גבור העברה. ^{ט)} למימר תחת תחת מקדשים ולפי שהמעשר ובכור שוין בכמה עניינים נקטיה: שהתעשו וכבול בין בבינים. אינו מן (כן) הקישן הכתוב לנדרים. אינו מן (כן) הדרייתא בתמורה פרק אנו הברייתא בתמורה פרק (דף יו:) ורבא מפרש כן

בקדשי מזבח כתיבא אבל לרבנן לא פשיטא

תמורתו לו: מוב ברע מיבעיא. ^{כ)} סוגיא דפ"ק דתמורה (דף ט.) ורבא סבר אין מוהירין (עונשין) מן הדין ודריש התם בע"א ואביי לא חשיב ליה דינא דמי גרעי ונקט הכא דרשה דהביי לפי שפשוט לו יותר וכהאי גוונא איכא בסנהדרין (דף לד:) גבי אין רואין את הנגעים אלא ביום ומייתי עלה דרשה דאביי דביום ולא בלילה ושביק דרשא דרבא דמפיק ליה מלי ולא לאורי⁰ ואין לממוה מהא דאלו נשרפין (סנהדרין עו.) איכא איפכא גבי בתו מאנוסתו ק"ו מ) בת בתו ענש על בתו לח כל שכן וחשיב ליה (לו) אביי גלוי מילחא טפי מרבא ⁽¹⁾ (ולא) גמרינן מהדדי ⁽¹⁾ דגבי אחותו אינטריך קרא לכולי עלמא לבת אביו ובת אמו משום דאין מזהירין מן הדין ולא חשיבא ליה גלויי מילחא בעלמא היינו משום דפשטיה דקרא משמע שבא למעט דכתיב בת אביו או בת אמו: בורב ברע מיבעיא. ואם תאמר דלמא אינטריך משום סיפא דקרא והיה הוא ותמורתו יהיה קודש וו"ל דהוה מלי למיכתב בסיפיה המר ימיר טוב ברע או רע בטוב: ומודה ר"ש בבעד מום מעיקרו. למחי דאמריען בסמוך דרב סבר כר"ל [דאמר ע) לרבנן קדשי מובח לא היו בכלל העמדה והערכה ניחא דמודה לרבנן אבל למאי דמסקינן דסבר כר' יוחנן דלרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה אם כן מודה למאן ויש לפרש דנקט הכי דלא תיסק אדעתא טעמא דמתניתין משום דאין פודין פו לאכילה לכלבים ולא משום העתדה והערכה דלא בעינן בקדשי מובח העתדה והערכה ^{קן} ולכך ברישא דקדס מומן יפדו והשתא קמ"ל דטעמא דמתני משום העמדה והערכה וכדדייקינן בסמוך מדלא קתני ואם נעשו טריפה וברישא דקדם מומן מודה רבי שמעון דלא בעי העמדה והערכה והשתא דנקט מודה רבי שמעון משום דאיכא למיטעי דפליג אמתני כדפרישית אינטריך למימר דשפיר מודה בה והא דנקט רבי שמעון משום דלדידיה מזבח היו בכלל פשיטא ליה טפי דקדשי

עלמו ולקמן (דף טו:) בשמעתין יש ברייתה אחרת דמפחא תמורת וולדות מזכר ונהבה ופליגה התנה דבי רבי ישמעהל דהכה כדמפרש בתמורה (דף יו:) וכן פי' לקמן בקונטרס וההוא תנא נמי נפקא שפיר שהקישה תמורות וולדות לגוף הקרבן הקרבן איירי אם זכר ואם נקבה אלא דמיתורא דרשינן נמי תמורות וולדות ומהשתא לא נריכא להקישא דלעיל דמקיש העמדה והערכה מדקאמר קדשי בדק הבית לא היו ע"כ כי כתיבא העמדה והערכה

טעמה. דלה בעי מום משום דלה יהה טפל חמור מן העיקר דמכח בעל מום אתו הא לא אתו מכח בעל מום אלא לדידהו מקדיש להו לדמיהן לא נפקי לחולין בלא מום דקדוש קדושת הגוף: זכר. איל: נפדין תמימים או אין נפדין תמימין תא שמע

נפדין חמימים. אותן וולדות שנולדו לפני פדיונן או אין נפדין תמימים:

טפל. ולד: עיקר. אם. אלמא נפדין תמימים: וקא דייק הש"ם

קמו על בת ז"ק, כ) דלרבא לא גמריטן מי) על בת ז"ק, כי) דלרבא לא גמריטן כו', סי) ולגבי ז"ק, עי) דלרבטן ז"ק, בי) קדשים לאכילת כלבים ז"ק, דחזי לעולה משום דרובא דמייתו קרבן עולה מייתו: רבי אלעזר מסני. השוחט בחוץ חייב. לאו כרת קאמר אלא מלקות: ומוקי. להאי חוץ כגון לא תְזְבַּח לַיְיֵ אֱלֹהֶיךְ שוֹר
 וְשֶׂה אֲשֶׁר יִהְיֶה בוֹ מִוּם כֹּל דְּבָר ששחטו בבמת יחיד בשעת היתר הבמות: במת יחיד. שכל אחד ואחד בונה במה לעלמו כגון במת מנוח וגדעון ושמואל: כמה גדולה. נוב וגבעון שהן של לבור: הואיל וקדוש

הקדיש זכר לדמיו. שימכרנו ויביא

בדמיו עולה הוא עלמו קדוש קדושת

הגוף ויקרב עולה. להכי נקט זכר

אותו עוב ברע. דהיינו בעל מום אם

המר ימיר יהיה קדוש אפילו בעל

מום: ולדות. בעלי מומין שנולדו

מקדשים תמימים: פסקה סנה דבי

אילטריך האי להכי: רק קדשיך וגו׳

אנו התמורות. דאתא לאשמועינן

שיקרבו למזבח דחי לעיקר הקדש אתא

למה לי למכתב שיעלם לירושלים הא

שמעינן קראי טובא השמר לך פן

תעלה עולותיך וגו׳ [דכרים יכ]: הוולדום. של

קדשים: אף הני בעל מום לא.

הלכך כי אתא לא תובח לבמת יחיד

אתא: השחא רע בטוב אמרח (א.

שלא יביא בהמת חולין תמימים אצל

בהמת קודש בעל מום ויאמר זו

תמורת זו (א): אנא. להכי כתיב

טוב ברע: טוב מעיקרו. שנתפס

בקדושה כשהוא תמים עושה תמורה

אע"פ שהומם כדכתיב או רע בטוב

דמשמע רע של קודש בטוב של

חולין דרע של קודש עושה תמורה:

ישמעהל. מקרא אחרינא ולא

2. עַּנֶּיָן וּרְאוֹ שְׁבוּוּ אוֹ וְּוּוּרְאָ אוּ יָבֶּּלֶת אוֹ גָּרְב אוֹ יַלֶּפֶת לֹא תַּלְרִיבוּ אֵלֶה לִייָי וְאִשָּׁה לֹא תִּנְנִּנִ מֵהָם עַל הַמִּוְבַּח לַיְיִי: תִּתְנוּ מֵהֶם עַל הַמִּוְבַח לַיִּיִי: בעל מום. להיות אסור בגיזה ובי יהיה בו מום פסח או .3 ועבודה: ואימא אם אינו ענין כו'. עוַר כל מוֹם רָע לֹא תִזְבָּחָנוּ לַיְיִ אלהיה: עו בע מום ן עילת הַוְּבְּנֶשׁה עַּיְהְ גָּלֹהֶיף: דברים טו כא . לא יְבַקַר בֵּין טוֹב לְרַע וְלֹא ולעולם בבמה גדולה: לא יבקר. לא יבדוק בין תם לבעל מום דאיזה יְמִירֶנּוּ וְאָם הָמֵר יְמִירֶנּוּ וְהָיָה הוא וּתְמוּרְתוּ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לא שיהא עשירי יהא קדוש: גמר העברה ינְאַל: יייָר אַן שׁ לא ינְאַל: יייְלּאַל: זְּרָלְ מִעְשַׁרְ בְּקֶרְ וְצִאוּן בּל אָשֶׁר יַיִּעָבר תַּחַת הַשְּׁבֶּט הָעָשִׂירי יִדְיָה לְּדָשׁ לְיָיִ: העברה מבקור. מה בכור בעל מום לא קרב אף מעשר בעל מום לא כי אתא קרא לבמת יחיד: ולא ימיר

ויקרא כז לב 6. וְהַעֲבַרְתָּ כָּל פָּטֶר רֶחָם לִּייִ וְכָל פָּטֶר שָׁגֶר בְּהַמְּה אֲשֶׁר יִהְיָה לָךְ הַּוְּבָרִים לִייִי:

7. לא יַחֲלִיפָּנוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוב ברע או רע בטוב ואם המר ימיר בְּהַמָּה בִּבְהַמָּה וְהָיָה הוּא יָמִיר בְּהַמָּה בִּבְהַמָּה וְהָיָה הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה לֹּדֶשׁ:

ויקרא כז יי יי יי יי שני רקרא כז יי קקשוף אָשר יִהְיוּ לְּךְ וּנְדָרֵיךְ תִּשְׁא וּבָאתְ אֶל הַמְּקוֹם אָשָר יִבְּחַר יְיִ: דברים יב כו

הנהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה השתח וכו׳ זו הק״ד אח״כ מ״ה טוב ברע מיבעיא אלא להכי:

רבינו גרשום

נפדין תמימין. אותן וולדות: או אין נפדין תמימין. דצריך להמתין להן עד שיוממו ואח״כ פודן: אמר רב עמרם תני. (לא) המתפיס בעלי מומין קבועין . לגבי מזבח היינו דקדם מומז להקדישן וילדו קודם פדיוגן. מכרו ואין צריכין מום אותן וולדות להמתין שלא למוכרן עד שיפול בהן מום: (שלא) משום דקא אתו הני מכח קדושה משום: שלא יהא טפל. הוולדות דחויה: שלא יהא טפל. הוולדות שאינן קדושין אלא אגב אימן: חמור מן העיקר. מן אימן אלא כשם שאימן, יכול לפדות בכל עת כך וולדן נפדין אימתי שירצה אפילו תמימין אלמא נפדין תמימין שלא יהא טפל חמור. הא הקדיש זכר תם לדמיו . דאע״ג דאמר איני מקדישו אלא זא הקדיש זכר תם הוא הדין . לנקבה אלא משום דבעי לסיועי . זיוה לררא וררא לא איירי אלא הכא זכר כו': ומוקים לה בבמת יחיד וכ״ש דחייב בבמת צבור

קרא לא יחליפנו ולא ימיר וגו' י י השתא רע במוב אמרת לא זו מוב ברע מיבעיא אלא מוב מעיקרו עושה תמורה רע מעיקרו אין עושה תמורה: אם מתו יפדו: אמר רב יהודה אמר רב זו דברי רבי שמעון א ראמר קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה דתנן רבי שמעון אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו ומודה ר' שמעון בבעל מום מעיקרו שנפדה יו מאי מעמא דאמר קרא אותה אותה למעומי 🗈 בעל מום מעיקרא אבל חכ"א אם ימתו יקברו" מאן חכמים תנא דבי לוי הוא דתנא דבי לוי" הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תנא דבי לְוי במתניתיה אפילו חיה אפי' עוף והכתיב אותה אותה לתנא דבי לוי קשיא אבל רבנן דפליגי עליה דר ש מאי הכי גמי דאם מתו יפדו אי הכי

ליה כולי האי דמני למימר לא היו כמו שאומר ריש לקיש: אותה דשעושי בעד מום שעיקרו. כל קדשי בדק הבית לרבי שמעון ממעטינן מקרא אחרינא בסוף תמורה (שם) משמע כן מדקאמר רב גידל אמר רב מאי טעמא דר' שמעון בן לקיש: בסוף תמורה (שם) משמע כן מדקאמר רב גידל אמר רב מאי טעמא דר' שמעון בן לקיש:

ומשום הכי קרי ליה חוץ שאין שם עזרה וחייב משום דמקריב בעל מום בכמה בשעת היתר הבמות. והיכן הותרו כדאמרי באו לנוב ולגבעון הותרו הבמות כרי: אימא. דריש הכי האי לא תובח דאם אינו ענין לקדשים דהא כתיב עורת או שבור וכרי: תנהו ענין לבכור דסד"א הואיל וקדיש במומיה. ממילא כשנולד בעל מום [ה"א] שקרב נמי במומיה קמ"ל דלא תובח דלא ולא אתא לבמת ייתר: אמרי וכר' ואייור לא חובר לבמת יחיד: הואיל וקדיש במומיה. מאליו בשעבר תחת השבט דכתים לא בקר בין טוב לדע דע הדונו בעל הנות רבעתר להמנו, השנו מדשות השורים שול מותר במומיה. מאליו בשעבר תחת השבט דבתים לא ביה ביו שובר ביים היינו בעל מום כדאמר לקמז: הואיל וקדשה כשהיא בעל מום דכתי׳ לא ימיר אותו טוב ברע אם המר וגר׳: הואיל וקדשו ואגבן היים בעל מום כאם לקקן: הואי לקושה כשהיא בעל מום לבוד לא ימיז אות טוב בוע אם המו הגדי הואיל וקוש וקאבן. אימן כשהן בעלי מומין. מעולדו בעלי מומין או כשאירע להן אחר מיכן: אמר רבא הא כבר פסקה כרו ראייתר ליה לא תובח לכמ יחיד כדרכי אלעזר: השתא רב טוב להחליף בעל מום בתמים: אמרת לא. לכתחלה אבל דיעבד והיה הוא ותמורתו וגר: טוב ברע. תמים בכעל מום מיבעיא דלכתחלה לא: אלא. האי טוב ברע לא אתי אלא לאשמועינן דאותו טוב ברע דריעבד עושה תמורה בעינן שיהא טוב מעיקרו שקדם הקרשו למומו. אבל רע מעיקרו שקדם מומו להקדשו לעולם אין עושה תמורה: ואם מתו. קודם תנא דבי לוי נינהו דמחמיר בבעל מום מעיקרו: והא כתי׳ אותה. כלומר דאותה בעי העמדה והערכה למעוטי בעל מום מעיקרו שמתו דאע״ג דאינו בר העמדה נפדה קשיא: אבל רבנן דפליגי עליה דר׳ שמעון במסכת תמורה דאמרי אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ברק הבית היו בכלל העמדה והערכה ומורין היו בבעלי מומין מעיקרו שמפדין הכי נמי דיפדו נמי לאחר מיתה: אי הכי. נימא

ווט הצומותו אחשוא ומהדע בטוב וכוי פיי רשיי טוב ברע כשהוא מכניס טוב של הקרש ברע של חולין ורע בטוב ר"ל רע של הקדש בטוב של חולין ול"ג דא"כ במתני דהתם דפ"ק דתמודה קאמר איזהו טוב ברע בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן והזה לית למימר ואיזהו רע בטוב בעלי מומין שקדם הקדישן את מומן לכן נראה כדגרס ר"ח דגריס הכי השתא ומה טוב ברע כשהוא מכניס טוב של חולין תחת רע של הקדש וה"ג רע בטוב פיי רע של חולין תחת טוב של הקדש כללא דמילתא היא של הקדש שהוא העיקר ולהאי פירושא אתיא שפיר מתניי דהתם דתני ואיזו היא טוב ברע בעלי מומיז שהדם ההדישו את מומז משמע דטוב הוי של (חוליז) [הקדש] ומ״ה האמר דאי לאו ההדים הקדישו את יאהו האה טוב בו כ בכל שנמין שקור מוקר שן או במוסך מטכני מוקר הייד של החילן (הקום טובת יקטבה אל אה הקום החקרים המ מומן לא מרחפים. תוסי הדמרים, זו טוב ברע מיבעיא משמע הכא דכוליה קרא דטוב ברע מיותר למידרש הכי ותימה דהם משמע דלאכיי צע"ק: סן מאי טעמא וכו' וא"ת מאי בעי מ"ט דאין עושין תמורה הא הוי טעמא דאי משום למ"ד קרבן ששמו קרבן האי נמי לאו שמו צע"ק: סן מאי טעמא וכו' וא"ת מאי בעי מ"ט דאין עושין תמורה הא הוי טעמא דאי משום למ"ד קרבן ששמו קרבן האי נמי לאו שמו ומייתי קרבז עולה מייתי משמע מפי׳ דה״ה גמי אם הקדיש נקבה תקרב שלמים ופי׳ תמוה מה עלה בדעתו של זה המתגדב שהקדיש זכר

ופיתית קרבן עולה מיתית משמע מפי דה"ה גמי את הקרבי שלמים ופיי תמוה מה עלה בדעתו של זה המתגרב שהקדיש זכר שהאוד רצש"ג דמי והא כתי" אותה. כלומר דאותה בעי העמדה והערכה למעוטר: בעל מום מעיקרו: שהא האי אודי המין הקרב שלמים ופיי תמוה המעי הדים בסתם ולא פיי למה וסתם שמתו דאצ"ג דאינו בר העמדה נשהיא: אבל רבנן דפליגי עליה די שמעון במסכת תמורה דאמרי אחד מיתה: אי הכי. נימא הקריב ועלות ונקבות ימכרו לצרכי שלמים והימי לומב מתורה דמקריש נכסיו וכרים ימכרו לצרכי שלמים ורביא בדמיהן עולות והשחת גדון מיד ראם במים המעורה דמקריש נכסיו ומכי בעלי מומים במחבו לא פיי למה האוד המעור במים ממלא ידענא דומפסת בקדושה הבית ביו מיד לא פלג הכא דה החב דוקא משום דהוו כשאר נכסים שהם לבדק הבית: זן ויידל וכר. וו"ל תוס" היצוניות ושמא ייל דוה לא קשה כלל לאביי רכיון דירעינן מק"ד דאחר להתפס ממילא ידענא דנתפסת בקדושה הרא אצטריך להכי מ"ם לא לכתוב כאן גבי לא ימרי על מיד מרני עינד מהני עורי "ל דע"כ לא אצטריך לומר דתמפסת בקדושה הר"ש האי אצטריך להכי מ"ם לא לכתוב כאן יפר מומן יפרו ומרן בכיו אם ומרן במים מומן יפרו הלכך נקט רב בסיומא דמילתי וברו המר ב"רים מומן יפרו מומן יפרו הלכך נקט רב בסיומא דמילתי וברו והרי ו"ל הרא"ש ז"ל והלכך ברישא דקדם מומן יפרו הלכן דברי רב לאשמועינן דבר זה ולהכי מ"ם לבריו ומודה ר"ש לאשמועינן דבר וומודה ר"ש והייר רב"ל מ"ח בריו ומודה ר"ש והייר רב"ם מומן דברי ומודה ל"ח להמתנ" משום העם הבית בישום ליה ליה ליה ליה לוה לביל בישות הביל היה בישות להבי מים לבריו ומודה ר"ש והאי דנקט ר"ש ושיר רבנן משום דלר"ש פשיטא ליה טפי: